

ПЕРЕЦЬ

РЕСПУБЛІКА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А чому Корупція не в камері?
— Її депутати на поруки взяли. Випустили!

Доводять, що слово й поняття «сволоч» в російській мові з'явилося за таких обставин. Іван Грозний, коли «покорял» народи, давав наказ «вырезать всех». А хлопчиків до 15 років «сволочь». І виховувати з них головорізів. Потім і те «войско» називали «сволочь». Воно було най-

цінності духовні. З вигляду нормальна людина. Гостює у твоїй хаті. П'є твоєю горілку. Чемно цілує руку твоїй господині... А наситив утробу – виповзає «сволочь».

– Да нет такой нации «украинец»! Да и земля чья? Левобережье было дікое поле. Заселял, кто хател...

«СВОЛОКАНТЕСЬ» НЕ ВЕРТАЙТЕСЬ!

До питання про походження «сволочи» в Україні й поза Україною суціль

жорстокіше. Бо виховали його ненавидіти рідну землю, своїх предків, свою мову, історію, звичаї й традиції.

Ті часи канули в Лету. А «сволочь» жила. Плодилася. Перевтілювалася у синів, онуків, правнуків. І поверталася на землі, звідкіля «грозные» колись «сволокли» їхніх предків. Та вже поверталися «сволочью»...

А ми дивуємося, чого в Україні так багато «громадян», які ненавидять і саму Україну, і її мову, історію, культуру. Бо повернулися до нас не лише «свої». Приблукала на нашу благодатну землю й «сволочь», «сволочена» з інших земель. «Царське право» дозволяло їй селитися, де захоче.

Дивишся на людину – ніби вчена, ніби й талановита, ніби й інтелігентна. А кризь усі ці чесноти пробивається «сволочь». І заляпує собою все. І ніби вченість, і ніби талановитість, і ніби інтелігентність.

Кажуть, злодій випробовується коштовностями. Здається, на чуже й не гляне. А підстав якусь блискітку – рука механічно потягнеться. «Сволочь» подразнюють

Можна було б «побити» поганця його ж зброєю.

Мовляв, Сибір – також «дікое поле». І заселяв, «кто не хотел». Аж до дев'яностого року. А факт – «покореніє Ермаком Сібірі» – юридичне підтвердження цьому. На всі часи і на всі віки. Та й Кавказ досі – «дікое поле». «Покоряють» новоспечені Ермаки. То чи є така нація «русский»? Та й, взагалі, що таке «русский»? Франція – француз, а не французький. Англія – англієць, а не англійський. То, може, «русский дурак»? Бо нормальний росіянин і вдома – нормальний, і в гостях – вихований... Звісно, уподібнюватися до нього ви не будете.

І... «сволочь» живе. Чужа і своя. Далека і близька. Велика і маленька. Буйна і тиха. Жирує на щедрій землі України. І поганить цю землю. Одна з трибуни Верховної Ради Держави паплюжить цю Державу. Інша – вже сповідується Москві, як «...жил по Москве», свободу сповна брав «по Москве» і незалежну Україну «будує» «по Москве»! Ще інша у виконавчих органах

потаємно виконує волю «грозных» – розвалює Державу. А ще інша наплодила в Україні чужорідних бульварних листків. І з їхніх сторінок обливає брудом усе національне. Нема, мовляв, української літератури, нема культури. Звісно, блоха, яка сидить під крилом орла, орла не бачить. Та їй і не потрібна орлова краса чи сила, їй потрібне орлове тепло і насмокотися його крові.

Лише справжня людина здатна поцінувати не лише своє, а й чуже. «Українці та французи належать до двох давніх європейських націй, що мають міцне коріння на власній землі, пишуться своєю історією і плекають самобутню культуру». Це француз. Жак Ширак. «Пишуться своєю історією і плекають самобутню культуру». Це достойна людина сказала про достойних людей. Бо лише достойні люди здатні і пишати, і плекати. «Сволочь» здатна лише топтати і руйнувати. Така її природа. Таке її призначення.

І коли нині «сволочь» у парламенті незалежної України намагається варнякати з трибуни мовою агресора і не голосує за визнання його міжнародним бандитом, не треба дивуватися. Сучасні російські «грозные» дали команду «сволочи» духовно «вырезать» все національне. І «сволоктись» знову під крило Москви...

А нормальні люди в Україні думають. Господи! Якби-то дійсно настала та хвилина, щоб вся ота «сволочь» – і своя, і чужа – виволокла б із нашої землі. І «сволокла» б собі десь там – далеко-далеко. Та більше ніколи до нас не поверталася.

Євген ДУДАР.

Валерій ЧМИРЬОВ

НОВИНА

– А ходіть-но ближче, куме!
Побалакаємо, нумо!
Чи Ви чули новину?
– Ну-у?

– Сам не бачив, та казали,
Що в газеті написали:
Десь у космосі літа...
– Та-а-а!

– ...Величезна каменюка!
До землі летить та штука.
Як впаде, як трусоне!
– Е-е-е?!

– Вчені висловили згоду,
Що чекати вже недовго:
Може – місяць, може – дні...
– І-і-і?

– Може носом проорати
Всю Росію або Штати,
Зіб'є їх пиху дурну.
– У-у-у!

– Ну, а може, й Україну
Перетворить на руїну.
Каменюці все одно.
– О-о-о!

– Не лякайтесь каменюкаду!
Він лиш у Верховну Раду
Попаде – і їй хана!
– А-а-а!

Віра КОВАЛЬ.

ЗАТРАЯСЛИСЯ, ДРИЖАТЬ СУПОСТАТИ...

***

Україно моя! Не при берлі,
Не при власній своїй булаві
Піднялися загинулі й померлі
І на віче йдуть, як живі.
Затраяслися, дрижать супостати –
Наші кляті кати й вороги...
А воскреслі прийшли запитати,
Чи не зсезли ми всі до ноги?
Ні, ми є. Україна не зникла,
Хоч нелегко в кайданах рабі.
Хижаків закривавлені ікла
Дістається відчутти й тобі.

***

Не шкапами – прудкими скакунами
В день суверенний доля їх везла.
Є діячі – своїми партквитками
В минулому творили стільки зла!
Старі події вирнули з туману
Й розверзнув час кривавий і чумний.
У нього профіль Берії, як гляну,
І цим для мене й досі він страшний.
На нас колись не зовсім відігрався,
«Від нього Україну ми спасім».
Блощицею такий пристосувався
Й «своє» диктує знову нам усім.

***

Не сприймає нас Темза і Рейн,
Не звучить чистота солов'їна.
Деформоване чуєм «Ukraine»,
Котре мало б звучати Україна!

***

Кажуть, що Вільям Шекспір
Геть не чув про «русскій мір».
А я чув! Забіг в сортир,
А там всюди – «русскій мір»!

***

Коли керують світом ідіоти,
В очікуванні слави і погрудь,
Ти позабудь про всі людські чесноти,
Але про власну гідність не забудь.

Дмитро ШУПТА.
м. Одеса.

Власники щойно відкритого магазину «Товари для реформ» креативності, схоже, ні в кого не позичали. Вже на порозі мене зустріла симпатична дівка, вдягнена у пістряву блузку навиворіт та ще й задом наперед. І це не все. На голові недофарбованої білявки сидів мініатюрний капелюшок у вигляді модерної тувельки. А ось чудернацькі капці цієї модниці нагадували жіночі сумки.

Я потроху почав робитися копією комп'ютера, що «завис», але ситуацію врятував меткий молодик, який кинувся назустріч із аж занадто щедрою, а тому фальшивою посмішкою.

РЕФОРМОІМІТАТОРИ

– Не дивуйтеся – ви у «Реформтова-рах»! – заторохтів він. – Намагаємося відповідати реаліям, а тому у нас тут майже копія справжніх реформ. Ну, ви мене зрозуміли. Тобто також все навиворіт і поставлене з ніг на голову! Будьте ласка, проходите сміливіше!

Йому легко казати... А я зупинився перед входом, як вколаний. Бо двері якраз намагався розчинити ще один працівник магазину. Цей веснянкуватий лобур зосереджено морщився і, немов автомат, монотонно робив дивні маніпуляції з дверима. Однією рукою їх широко розчиняв, а іншою відразу миттєво зачиняв.

– Як бачите, це теж демонстрація наших реформ: часто права рука не знає, що робить ліва, – дуже радо пояснив супроводжуючий менеджер. – А тепер прошу сюди! – він повів мене до вікна, через яке ми нарешті й потрапили до магазину.

Йй-бо, мені почало подобатися в цьому магазині, бо згадав про парубочькі роки, коли востаннє лазив у вікно жіночого гуртожитку. Та рано розслабився, бо довелося відразу хутко стрибати назад на підвіконня, рятуючись від рябого та рудого собацюр, які обрали своєю метою холоші моїх штанів.

– Антон! Корупція! Швидко назад, кро-кодили!.. – голосно зарепетував менеджер. – Та заберіть нарешті цих трутнів!

– Антошка, ми свої, – спробував я й собі задобрити одного зі злих псів.

– Та він не Антон, а АТО! – реготнув ще один гевал, який нарешті прибіг на гвалт і поволік кудись собак із наших очей.

Супроводжуючий миттю зауважив вираз мого обличчя.

– Це у нас поки експериментальний варіант імітації роботи із зарубіжними інвесторами, які бояться наших реалій, – заходився пояснювати. – Ми поки у творчому пошуку, а тому псів АТО та Корупції ще немає у продажу. Зате є інші товари, які знадобляться сьогоднішнім активістам реформ. Ось – вибирайте! Тут є на будь-який смак! – припрошував він, підштовхуючи мене до торгового залу.

Це невеличке приміщення нагадувало склад предметів, побачивши які, мимоволі знову згадав комп'ютер, що ледве-ледве «повзе». Прямо біля входу стояли різноманітні... трибуни. Яких їх тільки тут не було! І солідні «ретро», і модерні сучасні: дерев'яні, металеві, скляні, пластикові. А деякі трибуни нагадують комплекси, бо змонтовані із прикріпленими до них зручним кріслом, парасолькою чи міні-дахом. А окремі пропонуються у комплекті з м'яким диваном і навіть з міні-баром. І тут же, буквально поруч аж полиці вгинаються під мікрофонами різних моделей, які за традицією беруть

на сцену сучасні естрадні «зірки» і тримають їх біля вуст, позіхаючи з ними під фонограму.

– А ми не той... – завагався я. – Не помилилися торговим залом? Що це у вас за асортимент товарів для реформ?

– Здрасте! – вже не посміхався молодик. – А що ви хотіли? Наші дорогі реформатори як проводять реформи? Розповідають, розповідають, розповідають! Обіцяють, обіцяють, обіцяють! Тому ми знайшли свою нішу і запропонували товари, без яких вони як без рук. Точніше, як без своїх балачок... Та у нас зараз відбою немає від покупців! Тільки сьогодні були помічники від трьох міністрів та семи депутатів. Такі раді! А ви чогось дивуетесь...

– А є щось інше? – чогось почав я коверзувати. – Ну, таке, що раніше продавали з-під прилавків чи з-під поли?

Він подивився на мене з повагою, оглянувшись на всі боки і конспіративно прошепотів:

– Якщо особисто для вас, то запропоную дуже модерні навушники. Ну ви мене розумієте! Щоб значить більше не слухати отих розповідей про наміри провести реформи та обіцянки їх почати вже завтра або навіть сьогодні після обіду... Якраз є партія зі знижкою!

...Я не встиг купити оті класні навушники і тому почув теленькання свого мобільного телефону. І відразу ж хтось штовхнув мене у бік. А най його! Невже заснув?..

– Слухай: будь людиною, вимкни звук і дай поспати! – прошепотів чоловік у сусідньому кріслі. – Он цілий ряд через твій телефон прокинувся!..

– Вибачте, – спросоння видушив із себе, вимкнув звук, вмовився зручніше і намірився додивитися перерваний сон. Бо цікаво: купив я оті навушники чи ні? А умови дізнатися про це були ідеальними, оскільки нарада про реформування однієї з галузей економіки тривала вже четверту годину.

Павло КУЩ.

Володимир СОЛОНЬКО (тема Ю. ІЩЕНКА)

– Запам'ятайте, кошенята, доки в нас є така наживка і задурманені голови до неї, ми ніколи не будемо голодними!..

КІНЕЦЬ ОДНОГО ХАМЕЛЕОНА

Байка

Хамелеон пишався вельми з того і величався в царстві плазунів, що колір шкури він міняє строго стосовно мороку чи світла наших днів. Мовляв, ніхто не з'їсть, не проковтне такого пристосовного мене, дарма, що еластичний і м'який я аж такий, що сам собі смачний. Ставав і надимався, як Жираф, помітно-непримітний мімікрійник. «Де той ліхтар, – волав, – той поліграф, що висвітлить мій стан і мої мрії?!» По цих словах і сталось: промінь – блись! З ліхтариком – Хлопчина-винахідник, слизьких печер палкий першопрохідник, і засліпило балакучу слизь, і шкура вся як є хамелеонна засмикалась – в натурі – безборонна... А проковтнув його сусідній Гад (подейкують – Зміїний казнокрад).

Михайло **СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ**.
м. Вінниця.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Доповідаю: рейдери напали на фермерів, а ті відбиваються!
— Суворо дотримуйтеся нейтралітету!

Ця інсайдерська інформація була добу-та київською префектурою журналу «Перець» із значним запізненням. Але вона не втратила актуальності і на цей час, оскільки кризова ситуація у парламенті хоч і минула, але може повторитися знову, після чого наша Верховна Рада внаслідок внутрішнього перевороту може офіційно поміняти вивіску, запалити червоний ліхтар і займатися тим, що вона зараз робить неофіційно, цілком відкрито і безперешкодно.

Про протокольні подробиці з місця події далі докладніше.

За оперативними і агентурними даними, 4 березня 2017 року мало не стало критичним днем у роботі Верховної Ради України. І тільки завдяки рішучим заходам, вжитим головою парламенту, небезпеку цього разу дивом вдалося відвернути. Та питання, чи надовго вдасться вберегти парламентарів від потужного впливу вулиці, залишається відкритим.

Цього дня під стінами парламенту на мітинг зібралися повії з усієї України. Вони вимагали від народних депутатів зглянутися на їхнє безправне становище і легалізувати їхню професійну діяльність, яка нічим не відрізняється від депутатської. Відмінність, казали вони, полягає лише в тому, що депутати працюють словом, а вони тілом. А беруть за свої послуги не однаково. І тому просять, щоб надалі між ними ніхто не робив різниці.

Зовнішня охорона парламенту була одразу знята пострілами очей. У петиції, підсунутій у щілину під двері Верховної Ради уповноваженими особами мітингувальників, йшлося про утиски й побори, які їм чинять працівники правоохоронних органів, прокуратори, сутенери, викладачі навчальних закладів за те, що відпускають на роботу з занять, а також політики і всяке начальство, змушуючи працювати в понаднормовому режимі та претендуючи на їхні безоплатні послуги, що негативно позначається на їх-

ньому способі життя, почутті гідності, добробуті, здоров'ї, кольорі обличчя та успішності у навчальних закладах. «Ми вимагаємо людських умов життя і праці! — скандували у

ють, що це він вніс до зали повідомлення про те, що повії, у відчаї від того, що навіть знайомі парламентарі не виходять до них на переговори і на телефонний зв'язок, роз-

Дамо перцю!

«І СЛОВОМ, І ТІЛОМ!»

гучномовці групи підтримки. — Ми хочемо сплачувати податки як підприємці! Повіям — статус державних службовців за аналогією!»

Марно спікер, який знав про подану напередодні заявку про проведення мирної акції, завчасно вжив запобіжних заходів, щоб загнати депутатів до сесійної зали і заблокувати їх там, перш ніж почнеться мітинг, аби ніхто не зміг ні вийти, ні увійти, ні навіть чути того, що робиться поза стінами. Увімкнули й перешкоди для радіозв'язку, щоб не працювали відомі повіям мобільні телефони депутатів. Однак голос плоті, що проходив крізь стіни, був настільки потужний, що у сесійній залі стало різко наростати ставе таке збудження, яке стало відображатися на табло для голосування. Несанкціоновано увімкнувся звуковий супровід для відліку часу, відведеного на голосування, доводячи своїми ритмами збудження депутатів до трансу.

Голова парламенту, передбачливо напившись бромом, захистивши голову каскою і наказавши примотати себе скотчем до спікерського крісла, постійно ставив на пробне голосування один і той самий законопроект про потрійне підвищення заробітної платні депутатів ВР, намагаючись перемкнути увагу збуджених депутатів на голосування на улюблену тему, але депутати і його не слухали.

Назрівала парламентська криза.

Напруга сягнула межі, коли хтось із шнурків повернувся з кулуарів, куди виходив, давши на лапу парламентським вертухаям, щоб курнути метамфетаміну* самому і принести з буфету кокаїн для своєї фракції. Підозрю-

ють, що це він вніс до зали повідомлення про те, що повії, у відчаї від того, що навіть знайомі парламентарі не виходять до них на переговори і на телефонний зв'язок, роз-

даються і готуються до мирного штурму парламенту. Переказують, що це нібито саме він запевняв, нібито на власні очі бачив, як вони підняли гігантський плакат з написом: «І словом, і тілом!» і вже виконують голяка ритуальний бойовий гопак з вставками з європейського канкану.

Новина нікого з депутатів не залишила байдужим.

Сповнені почуття глибокої професійної солідарності з учасниками мітингу, депутати стали зривати з себе вишиванки і закликати одне одного приєднатися до учасників мирної акції. Виламавши двері, юрба кинулася до вікон. Розчахнувши їх навстіж, депутати пізнавали своїх знайомих, яким давали квартири і влаштовували на навчання в університети, купували автомобілі і добували водійські посвідчення, виконуючи свої депутатські обіцянки. Вони махали їм привітно руками і вигукували їхні імена. Багатьох з депутатів, коли вони висовувалися з вікон, учасники й учасниці мітингу пізнавали й називали по іменах, як давніх колег і соратників. Нарешті, депутати були по один бік з народом. Народ — з депутатами. Здавалося, двері парламенту от-от розчахнуться і учасниці й учасники зіллються в екстазі.

Момент був критичний.

Та спікер врятував ситуацію. Коли він оголосив, що просить зайти депутатів до зали, щоб проголосувати за довічне перебування у складі парламенту з потроєнням окладу через кожні два місяці, то всі депутати як від коаліції, так і від опозиції, збиваючи одне

ПІДСЛУХАНІ РОЗМОВИ

А ПО БАТЬКОВІ?

– Чому ти, Галю, і третього сина назвала Василем? Як же ти їх кликати будеш?
– Як? Як? А по батькові!.. Ось як!

ПІСЛЯ ТРЬОХ...

– Миколо, а ти після випитої склянки горілки зміг би працювати?
– Так!
– А після двох?
– Звісно!
– Ну, а після трьох?
– Так працюю ж!..

Поговорили...

Бабуся пере мішок. Сусідка гукає:
– Здорові були, Явдохо!
– Та мішок перу!
– А де Іван?
– Висів на паркані, та кури обгадили!..

У КРАМНИЦІ

– Чого це в тебе, Клаво, синець під оком?
– Рубала дрова, та дровиняка вдарила.
– А щоб тій дровиняці, та руки повідсихали.

Валентина **БУГРІЙ**.
м. Долинська Кіровоградської області.

одного з ніг, дисципліновано повернулися до зали і одностайно проголосували з першого разу усіма, які в них були, картками. Почуття обов'язку було настільки високе, що від голосування не ухилилися навіть ті депутати, яких у сесійній залі не було через роботу з виборцями в офшорних округах.

Так винахідливість спікера, якого всі вороги України бояться і тому всіляко паплюжать, знову врятувала Україну.

А повії, залишившись при своїх інтересах, вирішили, що час самим іти в депутати. Вони висловили сподівання, що підтримка їм серед виборців буде забезпечена і словом, і тілом. Судячи з цього, вибори вже не за горами.

Свідчення надані агентом чотирьох скликів під агентурним псевдо «Блювал» після подвійної дози «сироватки правди» у стані білої гарячки.

Суто службовий інтерес до повії виявили лише правоохоронці, прокурори, судді і працівники служби безпеки, які могли доправити їх до суду і мобілізувати на громадські ро-

боти. аби надалі знали, як впливати на роботу депутатського корпусу.

За результатами розгляду цього випадку продаж депутатам віагри, еростаміну та інших афродізіаків в аптечному кіоску Верховної Ради України тимчасово обмежений однією упаковкою в одні руки. Транквілізатори і протизаплідні засоби продаються депутатам без обмежень з метою припинення репродуктивної функції. Продовження роду їм протипоказане з метою захисту довкілля і безпеки держави.

Однак радити рано. Ситуація у ВРУ залишається неспокійною. За два чи три дні потому над парламентом нависла нова загроза, про яку київська префектура, скінчивши своє камеральне розслідування, повідомить читачів згодом.

* Метамфетамін – поширений «клубний» наркотик.

Тарас **КІНЬКО**,
київський префект «Перцю».

ЛЮБІ ДРУЗІ-СМІХОЛЮБИ!

Журналісти-перчани вітають усіх вас із переможним здійсненням задуманого!

Завдяки Вам «Перець» отримав нове життя.

Ви тримаєте в руках дев'ятий номер часопису.

Оголошено передплату на наступний рік.

А ще й виходитиме книжковий додаток (24 випуски на рік!) кращих сатирично-гумористичних творів українських і зарубіжних письменників.

Передплачуйте, читайте, живіть весело й бадьоро.

Бо, як пише один наш автор:

Поки ми сміємось, вороги не з'їдять Україну!

Явориною в пельці їм стане веселий наш світ!

Більш докладніше в наступних номерах.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ЗАВЖДИ ГОТОВІ

Ви при будь-якій владі свої.
Хто так вміє служити Мамоні?
Холуї, холуї, холуї –
При чинах, привілеях, «в законі».

МУДРИЙ СТАС

– Яка партія, скажи,
Набирає бали:
«Самопоміч», «БПП»,
А чи «Радикали»?

– Ні, – відповідає Стас, –
Серед тих, що діють,
Найуспішніша у нас
Партія злодіїв.

ФІЛОСОФСЬКЕ

Все тече
Все міняється...
Глянув на чек –
Як ціни кусаються!

Сергій **КОЛОМІЄЦЬ**.
с. Христинівка Христинівського району на Черкащині.

РАНКОВЕ «ХА-ХА»

НА РОБОТУ – ЯК НА СВЯТО

– Робота, Павле, так мене дістала,
Що сам собі зізнатися боюся.
Усяка зацікавленість пропала.
Щоранку, як на каторгу, плетуся.

– А ти занадто цим не переймайся.
Для цього, Петре, треба небагато:
Удосвіта з дружиною полайся
І йтимеш на роботу, як на свято.

ЗАПАХ ШКВАРКИ

Запалило сонце обрій.
Пробудився ранок.
У кімнаті два студенти
Готують сніданок.

– Звідкіля це, – один каже, –
Чутно запах шкварки?
– Це ж у тебе шкварчить муха
На кінці цигарки.

ЖІНОЧІ ХИТРОШІ

– Чого це твій, – Ангелінка
Дорікає Віті, –
Неголенити, замурзаний,
Ходить у лахмітті?

– А це мої, Ангелінко,
Хитроші жіночі:
Щоб він чужим молодіцям
Не впадав ув очі.

Олексій **БОЙКО**.
с. Пиків Калинівського району на Вінничині.

Ще треті півні не співали,
Ніхто нігде не гомонів...
Тарас ШЕВЧЕНКО.

НІЧ ПЕРША
Перед третіми півнями

Сон четвертий

Я стою серед базару
І мені хоч розірвись:
Зліва весь товар задаром,
А за правий – розплатись.
У мені ще певний сумнів
Пробудитися хотів...
Але, видно, передумав,
Не спромігся,
сто чортів!
Гетьте, сумніви тягучі!
Бо прогавлю слухну мить –
Треба швидко і рішуче
Вибір правильний робить.
Що ж у мене мізки хворі,
В смислі – розуму нема?
Я нав'ючив цілі гори
Отого, що задарма.
Пру додому ще й радію
Дармовзятому добру...
Ох і важко, ледь не млію,
Ледь не падаю,
а пружу!
І таки перестарався –
Не дійшов і не допер:
Грижа вилізла, угрався
І при цьому ледь не вмер.
Впав.

Лежу,
а зверху
шара,
А довкола сто роззяв.
Хтось гукнув:

«Гей ти, лошара,
На хрена ж ти стільки взяв?»
А у мене з вуст ні пари –
Лиш думки об мізкі труть:
Та тому ж і взяв, що шара,
Бо на шару всі беруть!
Взять хоча би олігархів:
Скільки їх – десяток-два?
А багатша за монархів
Невситима ця братва.
Апетити мають хижі,
Тільки шара на умі
(Весь народ у них в ярмі!)
І при цім у них ні грижі,
Ні прописки у тюрмі.
Є подібні інтереси

Книга бідних снів Запорізького характерника

(Продовження. Початок у «Перці» № 8)

І у владної юрми:
Шару пруть на мерседесах,
А не пішки так, як ми.
Біля них пасуться в шарі
Непідсудності стовпи:
Мегабанківські лихварі,
Прокурори і попи,
Судді, мери, депутати...
Поруч з ними, слід сказати –
Хоч маленькі, а магнати,

Де Макар телят не пас.
Тож забравшись на хмару,
Що пригнав здаля мусон,
Я, як мовиться, на шару
Запливаю в інший сон.

Сон п'ятий

«Роділа царіца в ніч
Не то сина, не то дочку...»

Малюнок Олексія КОХАНА

Ну або ж велика ТАТЬ...
Ну, а нам,
отим, хто низу,
З кого власне, шару тчуть –
Задарма підносять... кризу
Ще й податками товчуть!
Дотовчуються, сучі діти...
І народ їм скаже:
«Стоп!»
Нагадає про кредити,
Обіцянки, кулювлоб...
Над Майданом зійде сонце
І проб'є розплати час!
...Ой, зашлють мене
за сон цей –

А насправді то було
Маніпуціньке Пуйло,
Що Аліна привела
Від великава Пуйла.
І мене,
о чорт візьми! –
Раптом кличуть у куми.
Але навіть уві сні
На хрена воно мені?
Я ж не бравий кацапчук
І не вітька медведчук,
Щоб на всьо глаза закрити
І в кумпугіних ходити.
Тут шумок і підняли
Руськомірніе хохли:

«Да ти чьо, такая честь –
Будет шо і піть, і есть.
І на чьом (коль не бузіть!)
Жопу собственну возіть –
У своїних гаражов
Сотні мерсов, і пежов...
І для кума підберуть –
Презентують чьо-нібудь:
Іномарку хоть-каку
Ету, как-ейо – «Оку»!
Не зевай, ядрьон-батон!
І ваще – кто ти,
кто – ОН?!»

Це мене дістало, блін!
Дійсно, га?
Хто – я, хто – він?
Ну, про знаного Пуйла
Є кому бла-бла-бла-бла...
А про себе сам скажу:
Честь, як можу, бережу.
Не барижив і не крав
І Чечню не мордував,
Осетинів і грузинів
Між собою не цькував.
І дуетом з Кисельовим
Побрехеньки не співав.
В миротворчий

вбравшись грим,
Я з мечем не пхався в Крим –
Про його ісконноруськість
Не базикав поміж тим,
Бо таку шизу сюсюка
Лиш дурко чи п'яний в дим.
Коли Вітька-унітаз
Кацапурам злив Донбас
Я «зеленим чоловічкам»,
Не давав команди «фас!»
Бо давати не маю звички
Ненависницький наказ.
На Донбасі – кров і смерть,
Все зруйновано ущерт –
Хто на мирний люд обрушив
Цю злочинну коловерт
Та іще й загидив душі,
Пробрехав повітря й твердь?
Словом, як тут не крути,
Це творив не я, а ти –
Кровожерливий тиране,
Гаспид, Господи прости!
Що закони всі споганив,
До усіх спалив мости.
Як до тебе, до чуми,
Йти в свати, а чи в куми –
Краще жабу проковтну...
Все!
Іду із цього сну!

Микола БІЛОКОПИТОВ.

МО-ВІЗМИ

- ◆ На день народження чоловіка купила путівку. Собі. На Гаваї. Хай чоловік відпочине...
- ◆ Справжній шофер не повинен рахувати, скільки стовпів збив по дорозі. Його справа – вести авто, а не займатись статистикою.
- ◆ «Службовий вхід» не виключає можливості виходу зі всіма.
- ◆ Коли поруч чоловік, жінці якось незручно вийти з магазину без покупки.
- ◆ Краще, коли чоловік іноді згадуватиме колишню дружину, ніж розповідатиме про майбутню.
- ◆ Коли мама незадоволена тим, скільки спите, яких друзів приводите, що пізно повертаєтесь додому, то це не ваша мама, а її.
- ◆ Мало подобатись чоловікам. Треба, щоб і вони тебе вподобали.
- ◆ Коли чоловік йде на риболовлю з сусідом, дружина може й засумувати.
- ◆ Чоловіча розмова з дружиною нерідко завершується сніняком.

Василь МОМОТЮК.

ГОСТРОАКТУАЛЬНИЙ САНТЕХНІЧНИЙ НОКТЮРН

Гляну на свій барліг –
Серце заскількить, заніє...
Котик на тумбу ліг,
Лапкою вушка мисє.
Кажуть: гість недалеко.
Я його, справді, чекаю...
Дивлюсь, як на жабу лелека,
На чашку вчорашнього чаю.
Знов комунальна біда
Дім мій зненацька злапала:
З крану гаряча вода
Вже третій місяць не крапала.
Заздрю коту-вуханю –
Ванни йому не треба:
Лиш забезпеч меню –
Ляже і лапки – до неба...
А я вже стер сто підшов –
Човгаю ставити чайника.
Скаржитись в ЖЕК пішов –
Натрапив на матюгальника.
Рукою руба, як шумерським мечем,
Ніби герой із прадавнього епосу:
«Чем памагу тебе, мілий мой, чем?!
Што ти мне ставиш здесь дікіє ребуси?!»
У мутних потоках лайливих змагань
Гасне остання надія.
Бачу, цей бовдур без зайвих вагань,

Чимось важким огріє...
Теж мені дарницький Гільгамньош! *
Морда, як драна онуча...
І каже, мовляв, «ещо раз прідьош,
Завтра і газ к хренам отключім».
Ну і пішло: «мать-перемать»...
Це ніби натяк про борг за квартплату.
Дикість! Наче про діло сказати
Так вже й не можна без мату?!
Не був би я щирий інтелігент,
Побив би хамлові морду,
Напевно, тоді він в один момент
Подав би в будинок гарячу воду.
Затямив би цей комунальний гад,
Що в сервісі нашому брать за основу
І вивчив би, зрештою, дегенерат,
Хоча б нецензурну державну мову...
То ж звідки взялось і з яких причин
Це море нахабства й підлості?
За що ж я ковтав димиде від шин
Під час Революції гідності?!

І що воно коїться з нами?
Вже і води чортма.
Комусь таланить на цунамі,
У нас же й потічку нема...
І тут хоч реви в унітаз,

Хоч лобом розбий умивальник,
Де «хол.» задзюрчить в тиждень раз,
Де «гар.» тільки чмихає краник.
Рятує артезіан...
Вода – як з кринички в лісі.
Ходив. Наточив сто грам.
А відстань – як до Тбілісі...
Живу, мов теля на заріз.
Помру – не залишиться й сліду.
Добре, що є безвіз:
Певно, на Мальту поїду...
Там люду лиш жменька жие,
Води ж там – море безкрає,
Ніхто тебе не заплює,
Ніхто не обматюкає...
А тут – за скандалом скандал...
Дастьбі, я хоч там не загину,
Допоки наш «Водоканал»
Збудує нову Україну.

*Схвильований оповідач, вочевидь, мав на увазі героя шумерського епосу Гільгамеша, але обмовився з причини надмірного сантехнічного роздратування. (Примітка автора.)

Аскольд БЕГЕБА.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Дружній шарж Анатолія ВАСИЛЕНКА

Відомого художника-карикатуриста

**Олександра
МОНАСТИРСЬКОГО**

із **70**-літтям!

ДІВЧАТА, ПОТРИМАЙТЕ МОЄ МІСЦЕ, Я ЩЕ
БІЛЯ АПЕЛЯЦІЙНОГО СУДУ ПОСТОЮ...

НА ДИПЛОМАТІЮ СХІДНОГО СУСІДА

Вони добре знають, що брешуть.
І знають, що знаємо й ми.
Звичайно, це роблять не вперше.
Набріхані цілі томи.

Та, попри знання, всім торочать
Й істЕрять щоразу вони:
Чому українці не хочуть
Повірити їхній брехні?!

НА СВІТОВИЙ РОЗПОДІЛ РОЛЕЙ

«Москва! Как много в этом звуке...»

Тотально усіх обкаляла,
На кожного ліпить ярлик
І хоч постаралась немало,
Готова «клеїмить» будь-коли.

Нав'язлива і безпardonна,
Як після пургену пронос...
Та хоче, щоб всі закордони
Її «лобызали» взапас.

Утім (що б москаль не варнякав!),
Відкинувши хитрі слова,
Доходиш: Москва – просто срака.
Роль в неї така світова.

НАЇВНО-ПОЛІТОЛОГІЧНЕ

Йї-бо, розібрався без пляшки,
Узрів крізь словес каламуті:
Країни, чим далі від Рашки,
Тим краще, спокійніш живуть.

А нам, бля, «покой только снится»,
І ніби аж дихати важко...
Та пурхає думка, як птиця:
Колись же розвалиться Рашка!..

НА ПОШИРЕНУ ПОМИЛКУ

Існує гіпотеза давня:
Із часом в реальність завжди
Думки трансформуються плавно.
Й до бабці, мовляв, не ходи!

Гадаю, це вигадка, й годі.
Не варта уваги вона.
Якби збулись мрії народні,
То Путін давно б вже сконав.

НАСЛІДОК ПОГЛИБЛЕНОГО ВИВЧЕННЯ

Цікаво чомусь мені стало,
Що роблять тепер доводбятли,
Що тричі мене нагинали
Вивчати марксизм з діаманом.

І що із тих студій лишилось?
Отак зразу важко сказати...
Єдине, що міцно засіло, –
Відраза до бородатих.

Павло СТОРОЖЕНКО.

ВИСОКОПОСАДОВИЙ СИНДРОМ

Фейлетон

Вся Україна з непідробним інтересом спостерігала за перипетіями висунення звинувачення та арештом не кого-небудь, а головного податківця держави. І дуже багато наших краян, зізнаюсь, і я, грішний, відверто глузували з високопосадовця, якого при врученні підозри вхопив чи то інфаркт, чи то гострий шлангіт. Але мій добрий знайомий, досвідчений лікар порадив мені не зубоскалити з чужої біди. Бо безталанний пан податківець, переконаний лікар, справді занедужав і недуга ця описана наукою зовсім недавно. Лікар назвав її «синдром Мельника-Насірова», адже вперше її симптоми були задокументовані ще кілька років тому під час арешту ректора Податкової академії Мельника. А випадок з Насіровим лише дав можливість лікарю уточнити всі клінічні прояви хвороби. Тож тепер, як і російські психіатри на описаній ними «трампоманії», так і мій добрий знайомий планує на відкритій ним хворобі здобути не менш як Нобелівську премію в галузі медицини.

Але, зауважує лікар, якщо на «трампоманію» в Росії міг захворіти кожен, то синдром Мельника-Насірова є хворобою «елітарною». Аби мати право захворіти на неї, ви маєте носити костюм від Армани або Версачі. При біді – від Гучі. Пояс на ваших штанах має бути зі шкіри південноамериканського пітона – анаконди з золотою пряжкою, виготовленою із золота скарбів інків. Допускається пояс зі шкіри індійської болотної гадюки і срібна пряжка до нього, але тоді на пряжці мають бути хоча б сім діамантів зі знаменитої скарбниці Агри в Індії. Ваше взуття має бути або зі шкіри нільського крокодила, або зі шкіри африканського страуса. Туфлі зі шкіри південноамериканського страуса чи флоридського крокодила-алігатора, як говорить наш північний «братішка»-бандит, у «прольоті». Ви маєте носити на руці виключно годинник «Ролекс» вартістю столичної однокімнатної квартири. А ось щодо мобільного телефону – є варіанти. Це або «Нокія» з корпусом з чистого золота, або «Самсунг» з платиновим корпусом, але з діамантовою клавіатурою. Ваш автомобіль – або «Лексус», або «Ленд ровер», або хоча б семисотий «Мерседес». Власники всяких там «Фордів», «Вольво» чи «Тойот» права хворіти на синдром Мельника-Насірова не мають. А ще у вас мають бути мінімум три офшорні фірми: на Кіпрі, Мальті, Британських Віргінських островах. При

чорній біді допускається Панамський офшор. Щодо нерухомості, то у вас має бути квартира в Лондоні, дім у Монако, хоча б три будинки і дві квартири в Україні, але обов'язково дім у Кончі-Заспі та квартира-пентхаус в Печерському районі Києва. Голота навіть з десятками квартирами на Шулявці права хворіти на синдром Мельника-Насірова не має. Окрім рахунків хоча б у трьох закордонних банках (один із них обов'язково у Швейцарії), вдома у скрині під подушкою ви повинні мати не менш ніж по мільйону українських гривень, доларів США та євро готівкою. Можна тримати мільйон британських фунтів. При великій скруті мільйон може бути у швейцарських франках. Власники готівкових мільйонів у канадських чи якихось там австралійських доларах є обідраною мужвою без найменшого права хворіти елітарною хворобою. У вашої коханої дружини має бути «заначка» на чорний день з якоюсь нещасною сотнею мільйонів готівкових українських гривень, аби в будь-яку мить вона могла витягти вас із ЦІЗО, заплативши цю мізерну для вас заставу. За те ваша родина має лікуватися в клініках США, Німеччини або хоча б Ізраїлю. Ваші діти мають вчитися тільки в Англії, ви з дружиною маєте відпочивати лише у Монте-Карло. А ось ваш тесть повинен бути готовим у будь-яку мить бігти під будь-який із судів Києва і переконливо розповідати журналістам та невдоволеним активістам про те, який ви невідкупний і принциповий слуга народу і чудовий батько золотих онуків, яких хоче осиротити оте кляте НАБУ. І поки тесть литиме сльози, більші, ніж у нільського крокодила, перед телекамерами, ваша теща має знімати стрес хоча б у Карлових Варах, якщо не можна у Баден-Бадені. Голота з путівками у якісь там Таїланди чи на якісь там заталяпані Мальдіви не має права навіть мріяти про таку хворобу, як синдром Мельника-Насірова. Цілком очевидно, що ця хвороба не для всіх. Та я вважаю, що Нобелівська премія в галузі медицини має належати саме моєму приятелеві-лікарю. Бо на відміну від російських психіатрів, які ще думають, як лікувати «трампоманію», наш лікар уже вивів препарат від цієї «елітної» української хвороби. Я переконаний, що його вакцина буде дуже дієвою. Бо найефективнішим лікарським засобом при синдромі Мельника-Насірова є довічне ув'язнення з конфіскацією всього майна. Тепер залишилося цю вакцину масово застосувати. І ми побачимо, як швидко зміниться Україна.

Ярослав БОРСУК.
м. Підгайці на Тернопільщині.

Олег СМАЛЬ

SMAL MILE

Валерій ЧМИРЬОВ

НУ ЯКА Ж ТИ СЬОГОДНІ ХОРОША...

Ну яка ж ти сьогодні хороша:
Гарно-пишно-пухнасто-пригожа,
Дивно-світло-весело-свіженька,
Променисто-чудово-чистенька,
Ароматно-духмяно-пахнюча,
Миловидно-небесно-сліпуча,
Незрівнянно-чарівно-миленька,
Незбагненно-казково-біленька,
Нездоланно-спокусно-грайлива,
Безсумнівно-прозора-цнотлива,
Прекрасива і пречудернацька –
Ой, моя ти улюблена цяцько!
Екзотична, палка, сонцесяйна
І якась не така, як звичайно.
Як тебе, люблю кицю жадану,
Не кохати з вечора й до рану?

Як тебе отаку не любити?
От що значить – три дні не попити!

Гнат ГОЛКА.
м. Луцьк.

РІВНЕНСЬКІ ЗАПОТИЛИЧНИКИ

БУРШТИНОВА РІКА ТЕЧЕ І ДАЛІ...

На одній із вулиць Рівного правоохоронці затримали двох чоловіків, в яких вилучили 95 кг бурштину-сирцю вартістю 300 тисяч гривень.

(3 інформповідомлень)

Бурштинова ріка тече і далі,
Впадає в кримінальну круговерть,
А отже, й нині тиснуть на педалі
Ті, що в цій річці утопили честь.

ОДИН ІЗ ВАРІАНТІВ

У Рівному триває боротьба проти забудови в центрі міста, яка може затінити обласний краєзнавчий музей.

(3 інформповідомлень)

Побороти у наш час
Забудовників – не шанс.
Краще гроші в них прохати,
Щоб музей уверх підняти.

ДИПЛОМАТИ... ЯК ВАС ЗВАТИ?

Один наш контрабандист намагався вивезти майже 60 тисяч пачок цигарок під виглядом дипломатичного вантажу. Як подекуять інсайдери, до цієї оборудки причетні співробітники посольства України в Словаччині.

(3 інформповідомлень)

Хоч ми корупцію трикляту
З країни, браття, в шию гоним,
Вона лишає нашу хату
Задля посольств у закордонах.

РІСТ КОБИЛИ ПІД ХВІСТ

22-річний рівнянин попався на кіберзлочині, вкравши з карток лояльності однієї з автозаправних станцій бонуси клієнтів на 35 тисяч гривень.

(3 інформповідомлень)

Таланти на дорозі не валяються –
Вони при справах з літ ще молодих!
Та жаль, що їхні мрії обриваються,
Бува, під тиском задумів дурних.

ЗРУЧНО ЗАРОБЛЯТИ?

У місті Дубровиця прокуратура викрила двох іноземців, котрі чотири роки не сплачували орендної плати за користування майже трьома гектарами землі.

(3 інформповідомлень)

Придбати землю чи в оренду взяти –
Талан потрібен чи великий куш.
На іноземцях зручно заробляти,
Вписавши їх до списку мертвих душ?

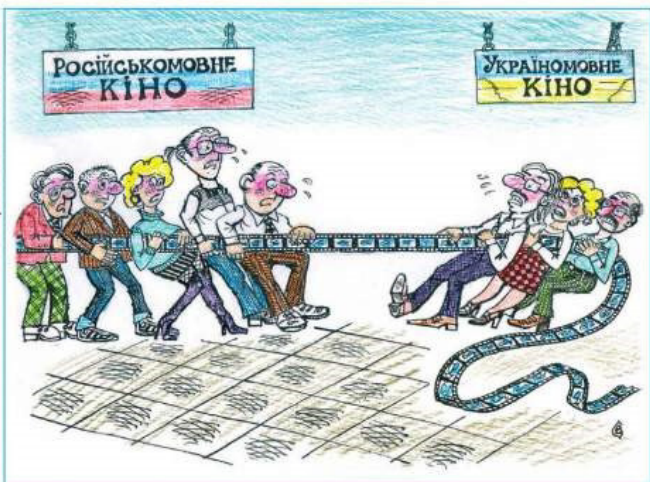
ЩОДО ЗИМИ

Рівненські чиновники сподіваються на теплу зиму, адже до екстремальної – не готові.

(3 інформповідомлень)

Мо', зима й підтрима план,
Але знати краще:
Покладатись на талант
Може лиш ледащо.

Юрій БЕРЕЗА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Ох і накости-
ляли ж ми цим
укропам!

Олег ГУЦОЛ

Олександр КОНОВАЛЕНКО

-Русские своих
НЕ БРОСАЮТ!

перець на передовій

Олексій КОХАН

Russia Today

Сергій ФЕДЬКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Анатолій ГАЙНО

ВЫШЛИ В СТЕПЬ ДОНЕЦКУЮ...

Вышел в степь донецкую
Молодой джигит —
Речи молодецкие,
Взгляд огнём горит:

«Эй, аборигенушки, —
Строит местных он, —
Славянской Вселеннушки
Я ль не чемпион?»

Вышел в степь донецкую
Молодой хакас:
«Огненность советская
Да пребудет в вас!»

«Вот язык и вера вам,
Вот — победный бант.
Приходите с перьями:
Налишем диктант».

Вышел в степь донецкую
Молодой хакас:
«Огненность советская
Да пребудет в вас!»

От степей алтайских вам
Пламенный привет,
От лесов алтайских вам
Много-много лет!»

Вышел в степь донецкую
Бравый москвит,
В даль замоскворецкую
Томно так глядит;

Говорит: «Заждались вас
Эти даль и ширь,
Потому — пожалуйста,
Господа, ясырь!»

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ.

БЕЗВІЗ ДЛЯ ПУТІНА

Окупанти на Донбасі
Пораділи аж до сліз —
Путін у найближчій часі
Обіцяє всім безвіз.

Не в Москву, Європу, Штати,
Хто туди раніш хотів,
А «на шару», без оплати,
В саме пекло, до чортів.

Та не тільки окупантів
Жде смола у казанах:
І російському гаранту
Теж туди без візи шлях.

Аркадій МУЗИЧУК.

ІЗ ПОЧУТОГО НА МАЙДАНІ

Девіз АТО:
Кожній тварі — по харі!

Андрій МЕЛЬНИЧУК.

І ЗА БОРЦЬ ТЕЖ...

Скидаймо з мосту головами сторч
Бандитів із братерської навали,
Бо є за що: крім вбивств,
наш український борць
Гидотним словом «первайо» назвали...

Москалю-гицелю, «за правду не взиці»:
Вертай в Залісся, споживай там
«первайо свайю» — вчорашні щі,
«А штови било в жисті всьо путьом»,
Не ложкою черпай — «хлебай лаптьом»...

Сергій КОВАЛЬ.

***

Хто «по п'яне», хто за гроші,
Хто за «русскую весну» —
Йшли російські добровольці
В Україну на війну...

Хто в Саратов, хто у Грозний,
Хто в Большие Бодуни —
Повертались добровольці
«Грузом 200» із війни.

***

Філософ Діоген, що в бочці проживав,
Колись людину вдень з вогнем шукав.
Кримчани нині теж турботу мають:
Туриста вдень з вогнем шукають.

***

Батальйону видано наказ:
Повним складом — у відпустку на Донбас!
Змінили форму разом з документами,
Були військові — стали «іхтамнетами».

Олександр КОНОВАЛЕНКО.

БЕЗМЕЖИЙ КУТ ЕВОЛЮЦІЇ

Антропологи зі Штатів та Європи
Визнали: є люди, мавпи, є путінотропи.

Володимир ЖУРБА.

СОН У ТАРАСІВ ДЕНЬ

Сон наснивсь. Для когось, може, й жак:
Впав колос на глиняних ногах!
Весь Сибір сприйняв цю вість спокійно —
Він давно де-факто вже з Пекіном.

І з Улан-Уде лихим танкістам
На Донбас нема вже сенсу лізти.
Є Кавказ, Карелія, Поволжя,
Новгород згадав, що був заможним,

Навіть Твер... А що ж, пардон, Москва?
Після струсу, кажуть, ледь жива.
Виникла і тут нова країна
З назвою «Заліська Україна».

Микола ЦИВІРКО.

Вітаємо ювілярів!

*Президентському корпусу
«Веселої республіки» – 100 років!*

ПАРАДОКСАЛЬНИЙ ЕТЮД

Я з опери вертався додому.
В душі звучав п'яний мотив.
А хтось у ліфті без пардону
Сюрприз в куточку нагativ...

А щоб його взяла короста!
Урвавсь у серці тихий спів...
Я від такого неподобства
Биком коридним засопів.

Піймалась би ота сволота,
Я б їй життя укоротив.
Та диктувала моя цнота
Зовсім не той імператив.

І хоч на серці нила рана
Й до помсти кликала краса,
Той ліфт поніс мене слухняно
В обітовані небеса.

Затамувавши мужньо віддих,
Щоб ненароком не зомліть,
Я досягнув у лайках диких
Своїх панельних верховів.

За вікнами – в п'ятімі імлістій
Зірницї рвали небокрай.
Впадало в сон прадавнє місто,
Мій дивний український рай.

Цвіли в дворі духм'яні флокси,
Спадали перли-роси з віт...
Які цікаві парадокси
Дарує розмаїтий світ!

Юрко НЕДАЙМАХУ.

КОНСПІРАТИВНІ МЕДИТАЦІЇ

Моя цікавість, далебі, здорова.
Б'юсь над питанням давнім знов і знов:
Чому наймення в нього «Казанова»?!
Він мав би бути просто «Казанов».

Але така вже вдача у кацапа:
Обов'язково прізвище міня,
Коли він «за бугор» від когось драпа
Й горлає: «Бейте! Только не меня!»

А цей, напевно, добрий був злодюга,
А може, ще й до того – рекетир;
Й генетика, напевно, недолуга,
Бо мізки в нього явно набакир.

Сховався... Їсть не щі, а тільки брюкву...
«Мерсі», «пардон»... Ну, ніби він Гранде...
Додав до прізвища лише однеєньку букв
І думає, ніхто вже й не знайде.

Подейкують, що в ліжку був титаном –
Жінки казилися, кохаючи його...
Не бачили вони Гурка Івана
У бані... От у нього – огого!

Бувало, в час обідньої перерви
З дівками пожартує у цеху,
То в жодної не витримають нерви,
Сховається хіба що на даху...

Один поет, в Сучліті добре знаний,
Збрехав, що в и ш и в а н и й він. Отож,
Не «вишиваний» він, а «вошиваний»,
Вошивий тобто, як московський бомж.

Ось і жере мене гризота стоголова
І по краплині цідить з мене кров:
«Хто дав йому наймення «Казанова»,
Якщо він є насправді «Казанов»?!

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО.

ФРАЗИ

«Інколи він використовував голову
навіть для думок»

«Збереглась вона для свого віку непо-
гано, все-таки нафталін – велика сила!»

«Є у хлопця голова на плечах! Своїми
очима бачив»

«І ось, стою я тут перед вами, така гар-
на, якщо добре подумати...»

«Земля добу крутиться на одному місці
і рік навкруг Сонця»

«Герой – це людина, з якої всі повин-
ні брати приклад, бо що ще з такого
візьмеш...»

«Їх міцно зв'язали романтичні обов'яз-
ки перед Батьківщиною»

«Андрій був моїм першим коханням,
та потім так сталося, що я збилась з
рахунку»

«Скарги одна за одною перекочувува-
ли з його голови в різні інстанції»

«Доки годинна стрілка раз пройде,
хвилинка десять раз назад вернеться!»

«Коли ми з жінкою сваримося, теща
лише радіє і підгавкує...»

Об'ява на базарі: «Насіння плювальне.
1 грн за склянку»

«Продам півцарства з євроремонтом»

«А Петрове слово багато важить,
запевняю вас. Недаремно ж він
боксер-важковаговик!»

«У Світлани такі гарні стрункі ноги, ніби
взаправдашні!»

Об'ява: «Доставка: шашлик, шаурма,
піцца та інші блюда із лиса Микити»

«Кохана моя! В тебе очі, як зорі: жовті-
жовті!»

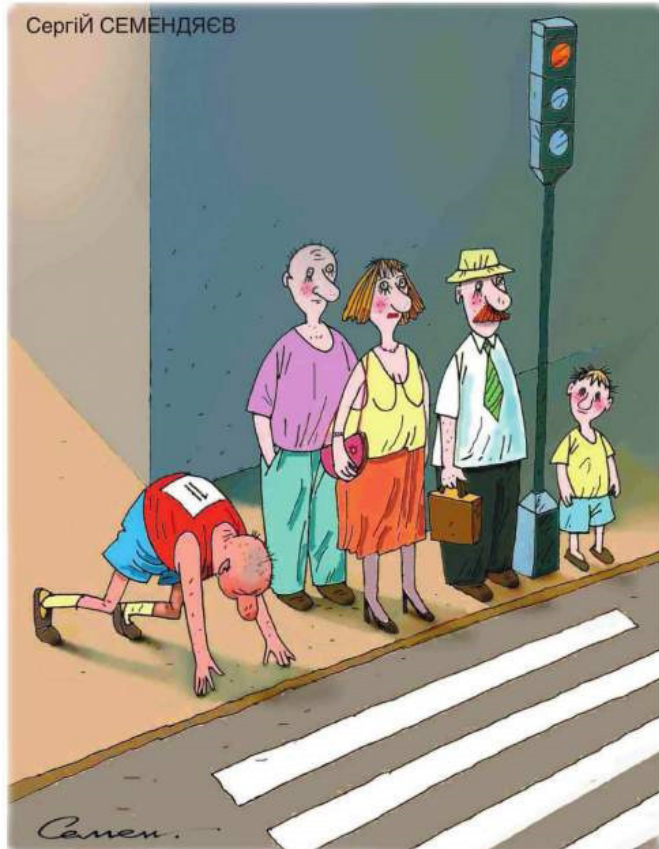
Надія СЕМЕНА.

Володимир СОЛОНЬКО

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Страшніце перо не в цусака...

***

«Сьогодні кіна не буде, повідомимо додатковий день. Кінщик на випасі, на толоці. Разом зі стадом худоби».

***

«По Руслану і Людмилі можна сотворити підручник класичної коханології».

***

«Кубічний метр – то національна міра Куби по наповненню кубічної посудини».

***

«Не погоджуюсь на думці, що чим даліше в ліс, тим більше дров. Хіба що там буревій гонив».

***

«Наш бувший сільський бригадир заприсягнувся закривати декому трудовий наряд по підвищеному тарифу: налив йому чарку – маєш 31 робочий день у лютому. Але бухгалтерія за-валювала ту бригадирову роботу».

***

«Якщо Земля – планета кругла, то хто, як і з чого зробив такий великий циркуль, щоб той круг засягнути?»

***

«Пояснюю: трохи випив цукрової гички, привели додому. Жінку бив, не пам'ятаю. Точно знаю, що крутилась голова, як вона вдарила. Най пояснює і тягніть її до закону».

***

«Недоважування не признаю, товариші по перевірці. А як було, то розбирайтесь з вагою».

***

«За світловий день тракторист Михайло втяв норму твердо, зігнав зернову площу».

Писане писакми переписав Богдан **ЛАДАНАЙ**.
с. Містковичі Самбірського району Львівської області.

Фольклор про «руський мір»
і путінське воїнство

ЗАРЕЗЕРВОВАНО ДЛЯ МАРФУТИ

Повернувся з Донбасу додому, в костромську глибинку, покалічений в дебальцевській м'ясорубці солдат Єгор Дармоедов. Життя настало хрінове: самотність (бо виріс сиротою в інтернаті), хатина за три воєнних роки почала валитися; інвалідська пенсія мізерна... Сидить, розмірковує: «Треба, мабуть, одружитися. Може, не буде так нудно тягнути цю каторжну лямку. Буде хоча б із ким на пару дивитися по телеку політичні шоу Соловйова з обов'язковим мордобоем опонентів... Чи переглядатимемо якісь захопливі серіали з артистом Паніним, у якого сама по собі смішна бандитська морда... Чи слухатимемо чергові заяви цього – як його? – Жирикі, що втік із дурки і створив партію буйних «государственників»... Усе-таки буде не так, як нині, «муторно».

Подибуляв Єгор на милицях в матримоніальне агентство і пояснює мету візиту: мовляв, хочу укласти шлюб, але обов'язково з жінкою на ім'я Марфута.

– А пачему с женщиной, которая имеет такое дапа-топное имя?

– Ну... – трохи знітився «Герой Донбасса», котрий тільки чисто випадково уник утилізації в пересувному путінському крематорії. – Панімаєтє... Кагда я лежал в госпіталє после раненія с кантузією, то мой аднапалчанін с пермской старани Грішка Вирвіглазов витатуіровал у меня вот здеся такой лозунг «Зарезервировано для Марфуты». І я очень ценю етот єво знак вернава баєвова садружества. Тем болєє, што Грішка вскорє такі не ізбежал крематорія...

УДОМА ТАКІ САМІ

Ходить фейкмаршал Захарченко перед вишикуваними злодюжками, яких недавно мобілізували на ринку, де він торгував курячими стегенцями, проводить інспекторську перевірку перед черговим наступом. Глядь, а в «защітніка молодой держави» один черевик чорний, а другий – коричневий...

– Апалченєц Шкуродьоров! Как ти смєєш пазоріть внєшнім відом нашу доблєсную армію?! На носу – паход за Ла-Манш асвабаждать угнєтєонних руско-язичніков, а ти... Ти же салдат батальйона Матароли! Ти хотя би знаєш, кто такой Матарола?!

– Знаю. То єсть «мат» знаю, а вот что такое «рола» – забил...

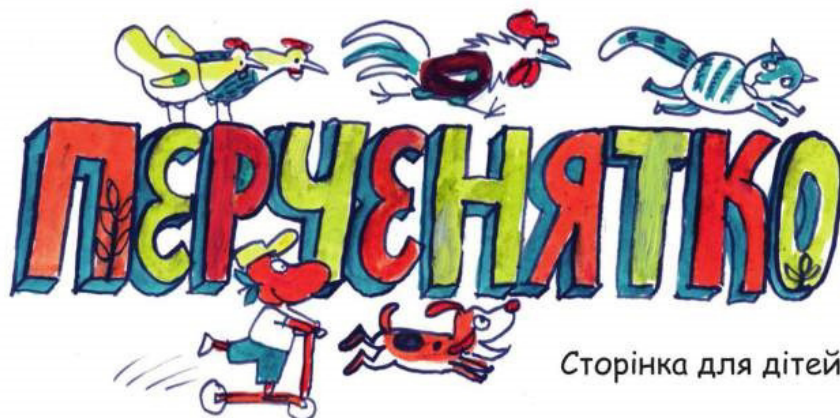
– Дурак ти, Шкуродьоров! Погляді: у тебя даже батінкі разнава цвета... Марш дамой переобуваться...

– А зачєм, таваріщ фейкмаршал? Я сматрел, дома такіє же асталісь...

– Діствітєльно дурак! Ну чорт с тобой, стой как стоіш, мать твою...

– Вот ето другое дело. «Мат» – ето понятно. А вот «ролу» нікак не припомню...

Сторінка для дітей

ЯК БОРОВИК ОПЕНЬКИ РАХУВАВ

Якось вранці Білий гриб
Навкруги очима – глип...
Й за пеньком когось помітив.
– Хто це там? – спитав сердито.
Зняв рудого капелюха,
Що сидів на самих вухах.
Підійшов поближче.
– Хто ви?
– Ми – опеньки! Чесне слово!
На світанку народились
І росю щойно вмились.
– Я дідусь – гриб Боровик.
А ще Білим мене звати.
Всім грибам веду тут лік.
І вас буду рахувати.
Тож не здумайте втікати.
Раз, два, три, чотири, п'ять,
Шість... О, ні, вас буде більше...
Он народжуються інші.
Одні справа, другі – зліва...
Ну це просто якесь диво!
Білий гриб розвів руками:
– Що мені робити з вами?
Не встигаю рахувати –
Стільки вас навкруг багато.
Я вже тричі помилився
І з рахунку зовсім збився.
Доведеться на підмогу
Кликати онука свого.
Може, хтось із вас, малята,
Допоможе рахувати?
Терміново шліть листи,
Бо продовжують рости.
Ви не знаєте хіба,
За адресою якою?
«Ліс. Для Білого гриба.
Від Катрусі, Колі, Зої,
Саші, Юрі і Олени...»
Всі листи прийдуть до мене.

Малюнок Олексія КОХАНА

О.К.

БІЛІ РЕЙКИ

У садочку Костя
Вгледів білі рейки
І приніс свій потяг,
Що на батарейках.

Але рейки щезли
Разом з літаком,
Що лишив малюнок
В небі над садком.

РОДИМКА

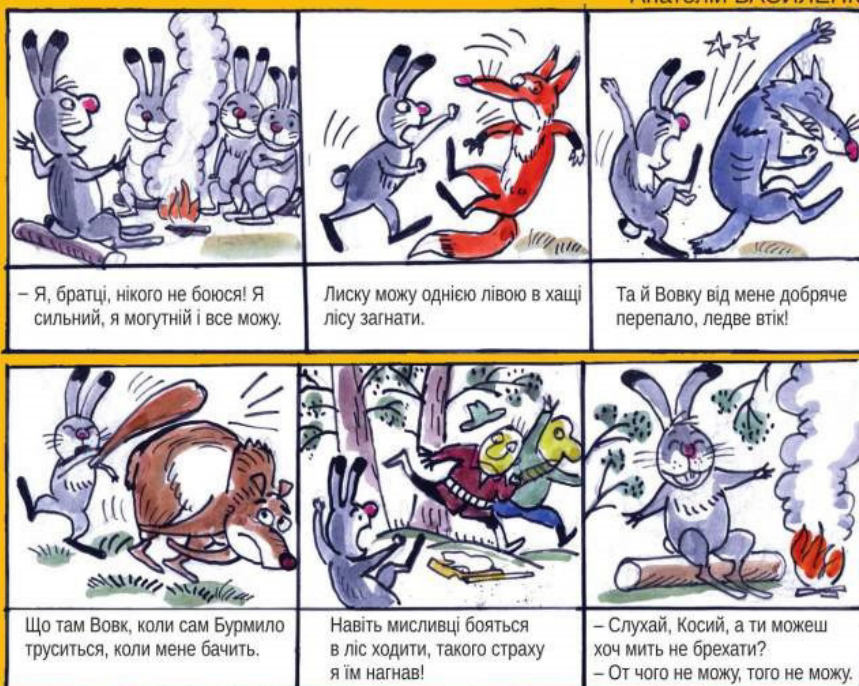
Не могла бабуса
З онуки стерти бруд,
І кричить Настуся:
«Та родимка це тут!».

ХВОСТАТА ПАНАМА

Дивиться Світланка:
Бігає панамка,
Висунувся білий хвіст,
А за ним і кіт Маркіз.

Тетяна ЩАСТІНА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Я, братці, нікого не боюся! Я сильний, я могутній і все можу.

Лиску можу однією лівою в хаші лісу загнати.

Та й Вовку від мене добряче перепало, ледве втік!

Що там Вовк, коли сам Бурмило труситься, коли мене бачить.

Навіть мисливці бояться в ліс ходити, такого страху я їм нагнав!

– Слухай, Косий, а ти можеш хоч мить не брехати?
– От чого не можу, того не можу.

Аркадій МУЗИЧУК.

Наші незабутні одноперчани

Дружній шарж Анатолія АРУТЮНЯНЦА

Юрій Прокопенко
(1937-2012)

18 вересня цього року
колишньому головному редакторові «Перця»
мало б виповнитися
80 років

НЕОБАЧНИЙ КРОК

ГУМОРЕСКА

Він подзвонив мені на роботу. Голос його тремтів.
— Мені необхідно, розумієш, необхідно з тобою порадитися! — кричав він у трубку.

А ввечері ми сиділи в кафе «Сніжинка» і пили молочні коктейлі.

— Нічого із собою не можу вдіяти. Я кохаю Галю. І ніхто не має права нам перешкоджати, — говорив він, розмахуючи соломинкою.

— Але ж у тебе дружина, — заперечив я.

— Ну то, й що! В якому сторіччі ми живемо? Ти вважаєш, що я мушу страждати, конати від кохання і врешті-решт кінчити життя самогубством?

— Якщо так вирішується справа...

— Не інакше! Для мене хвилинка без неї — мука.

— Але ж у тебе діти, — нагадав я.

— Ну й що! Я і не збираюся кидати їх напризволяще. Діти є діти. А без неї все одно не можу.

— А коли все це пройде? — запитав я.

— Ніколи! Така любов буває раз у житті.

— Переконалий?

— Ти ще питаєш. Та я очі заплющу і бачу її. Чарівну! Єдину в цілому світі!

— А що ж ти хочеш од мене?

— Поради. Лише поради.

— Розумієш, — сказав я, — мені здається, що людина мусить сама вирішувати такі питання.

— Ти ж мій друг...

— Так от, як друг, я хочу сказати...

— Тільки не кажи мені, що тобі подобається моя дружина. Я знаю, зараз ти будеш хвалити її виняткові кулінарні здібності або вміння добре вести хатнє господарство. Таке я вже чув. Головне не це. Вона не любить мене! Я її байдужий. У самої якось вихопилося, що прийде час — і вона покине мене. Я її бачити не можу. Так чи інакше втечу з дому...

Він чекав відповіді, нервово зав'язуючи соломинку у морський вузол.

— І все ж це такий відповідальний крок... — почав я.

— Звичайно, — підхопив він, — і якщо його не зробити негайно, значить, приректи себе на вічне страждання. Вона все одно піде, а я втрачу те, чого люди шукають і не знаходять ціле життя.

— Тоді що ж... — сказав я.

— Спасибі! — підвівся він і розцілював мене. — Я вірив: ти порадиш так, як треба. Ти справжній друг!

За місяць я зустрів його в трамваї.

— Ти знаєш, — сказав він, — добре, що я не скористався твоєю порадою. Вона виявилася такою вертихвісткою, аж згадувати гідко.

А недавно я зайшов до кафе «Сніжинка» і став у чергу за коктейлем.

— Он бачиш того типа в сірому капелюсі? — почув я знайомий голос. — Це він хотів розбити наше сімейне щастя. Радив мені розлучитися з тобою, кохана. А ще другом вважався...

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Роман ЛАЗОРЕНКО

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис колишнього донеччанина, а нині
смиренного ченця Києво-Перчанського монастиря)

РОКУ 2017-го. ФАТАЛЬНИЙ ЛИСТ ЯНУКОВИЧА

Від часів першої відсидки молодого вуркагана єнакіївської околиці Вітьки Януковича в його оточенні добре засвоїли — отримав «маляву» від «Баті», отже, чекай біди.

Тільки ось покійний постпред Росії в ООН Віталій Чуркін, коли 2014 року демонстрував послам листа Януковича до кремлівських чільників із проханням увести війська в Україну, ще не знав про фатальні особливості написаного рукою «легітимного». Тому раптово й помер, коли пережив інтелектуальний шок, дізнавшись, що насправді той ніяково листа не писав.

Розумні люди в Совете Федерації Ерефії і адміністрації Путіна після цього передбачували «чесно» відповіли на допитливе послання генпрокурора України Юрія Луценка з проханням підтвердити — а чи був лист?

У Путіна відповіли, що, мовляв, ніколи жодних листів від Януковича не отримували, та й усім відомо, що Віктор Федорович від коліски грамоти не вивчав, а від підліткового віку переважно спеціалізувався по шапках...

А втім, залишилося ще двоє осіб, які три роки тому необачно визнали, що лист усе-таки був. Одного зовуть Володимир Путін, а другого — Віктор Янукович. Можна сподіватися, що першого з них чекає невідворотна зустріч із Чуркіним, а про другого з'ясується, що його, як і листа, взагалі ніколи не існувало...

РОКУ 2017-го. ШАХТИ, ПЕРЕПОВНЕНІ «СМЕРЧАМИ»

Російські дипломати в міжнародному суді ООН в Гаазі зробили несподіване відкриття.

Виявляється, крім дефіцитного антрацит, шахти окупованого Донбасу були наповнені по зав'язку танками, САУ, «Градами» і «Смерчами». І саме цей увесь арсенал, як із знаменитої тумбочки Рабиновича, витягають «ополченці» «на-гора» для свого «захисту».

Дивно, що кремлівські юристи чомусь посоромилися заодно розмістити в шахтах і свої знамениті «Буки». Юристи в Гаазі заявили, що вони достеменно знають, для чого привезли «Буки» — збивать українські літаки, але звідки вони з'явилися на донецькій землі, для них це невідомо. Жаль, що російських прикордонників до суду не привезли, котрі, перехрестившись на мироточивий бюст Путіна, в один голос заявили б, що російсько-український кордон ні вовк не перебіжить, ні орел не перелетить. А яка нечиста сила «Буки» переносить, ті служиві люди не знають.

Практика засвідчує, що кремлівським юристам із такою розкутою уявою і метикуватою кумекалкою варто не в Гаагах штани протирати, а книжки в стилі фентезі писати. Як подекують, послуховавши виступи путінських крючкотворів у суді, автор бестселера «Ігри престолів» Джордж Мартін розплакався і нервово закури. Це й зрозуміло — кому тепер знадобляться його нудні історії про драконів та інші дива порівняно з вражаючими розповідями про самопродукування у шахтах Донбасу «Ураганів» і «Смерчів».

(Далі буде)

МОНОЛОГИ БАЛАКУЧИХ НЕБІЖЧИКІВ!

(Епітафії)

АЛІМЕНТИКОВІ

Лежу ось та мізкую,
Як мені б
Та перебралось
До сусіда в гріб,
Втекти
Од виконавчого листа...
Надійде,
А труна моя пуста.

ГРУБІЯНУ

Лежати тут
До біса нудно.
Ніхто ні слова.
Мовчки всі лежать.
Ну й ситуація паскудна,
І нікого
Під три чорти послать!

ДАРМОЇДУ

Мене даремно називали
Дармоїдом,
Бо тільки в родичів
Безплатно я обідав.
А в ресторані
За вечерю чи обід
Грошима батька
Я розплачувався як слід.

ДУРНЕВІ

Усе життя
Одну біду мав:
Я говорив усе,
Що думав.

Ніхто не прислухавсь
До того,
То далі думати,
Для чого?
Я так подумав і затих –
Нема дурних!

СКНАРІ

Лежу!..
Але, гадаєте, мені
Спокійно тут лежитьесь
У труні?
Не до душі мені
оця труна –
Дорогуюто обійшлась вона!

ПІДЛАБУЗНИКУ

Я вмів,
Де треба, догодити,
Бажання вгадувать умів.
Я міг би ще і досі жити,
Коли б оце не прогорів.
Начальник мій
Лежав при смерті,
Ногою був уже в труні,
А я сказав:
— Дозвольте вмерти,
Шановний мій,
За вас — мені.

РЕВНИВЦЮ

Як помирав я,
Всі були сумні.
Але здалось мені —

АНТОЛОГІЯ
УКРАЇНСЬКОЇ ЕПІГРАМИАнатолій Гарматюк
(1936-2006)

В сльозах дружина
Приховала втіху,
І в домовині мучуся

В портфелі
Залишилися цитати.

тепер:

О, як невчасно я помер!
А то було б дружині
Не до сміху...

САМОВДОВОЛЕНОМУ

Нехай я вмер,
Нехай лежу я нині,
Зате ж —
У персональний
Домовині!

СКАРЖНИК

Я не залишу справи так!
Це ж не труна!
Це ж явний брак!
Таке склепали партачі!
Де двері?
Де од них ключі?
Та й вікон тут шукать —
дарма!
Де книга скарг?
А-а, теж нема!

ЛЮБИТЕЛЯМ ЗАСІДАНЬ

Хочу вам дати знати:
Думка гризе тривожна —
Як же тут засідати,
Коли і сісти не можна?

ХАБАРНИКОВІ

Я випадково покалічив руки,
В лікарні їх загипсували.
І я помер, сконав од муки:
Не міг нічого взяти,
як давали.

МОЧЕМОРДІ

Я за своє здоров'я
Часто пив.
Коли б допомогло —
Утричі довше б жив.

МОВЧАЛЬНИКОВІ

На цьому світі змін
я не відчув:
Мовчати — жінка за життя
привчила;
Як і раніш — ні пари з уст!
Мовчу!
Могила!

ЦИТАТНИКУ

Прошу
Мене негайно відкопати:

Я одружився з коханою дівчиною. О, тепер моє сонечко буде завжди поруч, і щастя ми ділитимемо тільки на двох.

Свій перший сімейний тиждень провели з Ларисою у туристичній подорожі. Чудові краєвиди рідного краю, незабутні вечори біля вогнища. Поруч моє сонечко, її рум'яне симпатичне личко, ясні оченята. Я млів од щастя!

І ось ми знову вдома. Відчуваю, що стомився і, зайшовши до кімнати, безсило опустився у крісло.

— Котику, чого тобі більше хочеться: макаронів по-флотськи чи биточків? — чую щебетання над своїм вухом.

— Я, рибонько, харчами не перебираю. З'їм усе, що приготуєш! — відповідаю ніжно і задоволено дивлюся на дружину. «Невже вона ще й уміє смачно готувати? О, тоді доля послала мені ідеальну жінку», — зігрів себе думкою.

Лариса поспішила на кухню, а я, щоб згаяти час, вирішив переглянути книжки з нашої бібліотеки. І схаменувся, згадавши про Ларису лише тоді, коли за вікнами зовсім стемніло.

Дивно, чому це на кухні так тихо.

«Чи, бува, не трапилося чого?» — захвилювався.

Відкриваю двері — сидить дружина і читає книгу про здоров'я і смачну їжу.

— Рідненький, — зашебетало моє сонечко, — що ти з більшим апетитом з'їв би: качку, смажену зі сливами, чи кролятину з тушкованою картоплею? — звертається лагідно до мене.

— А звідки у нас качки і кролі? — дивуюсь я.

— Що ти! Звичайно, ні того, ні іншого. Я питаю, чи до смаку тобі ці страви? Але ти не хвилюйся, іди відпочивай. А я щось реальне придумую.

Телевізор я вимкнув, коли закінчилися телепередачі на всіх каналах.

— Любий, — почувся рідний голос коханої серед кімнатної тиші, — може, будеш їсти вареники з м'ясом у сметані чи гуляш із локшиною у підливі?

Під ложечкою засмоктало, я без кінця ковтав слину, перед очима попливли кола. До пам'яті повернув мене рушник, змочений холодною водою.

— Любий мій, тобі погано? Йди, приляж на диван, відпочинь, а я тим часом щось придумую.

— Звари, будь ласка, картоплю у мундирі, — підказую.

— Гаразд, гаразд! Але ж як тобі, обчищати її від шкірки чи ні, подати зі смаженою цибулею чи, може, з оселедцем?

І тут я не витримав. Прожогом кинувся на кухню. Через деякий час, розносячи по кімнаті пахощі, на столі парувала вечеря.

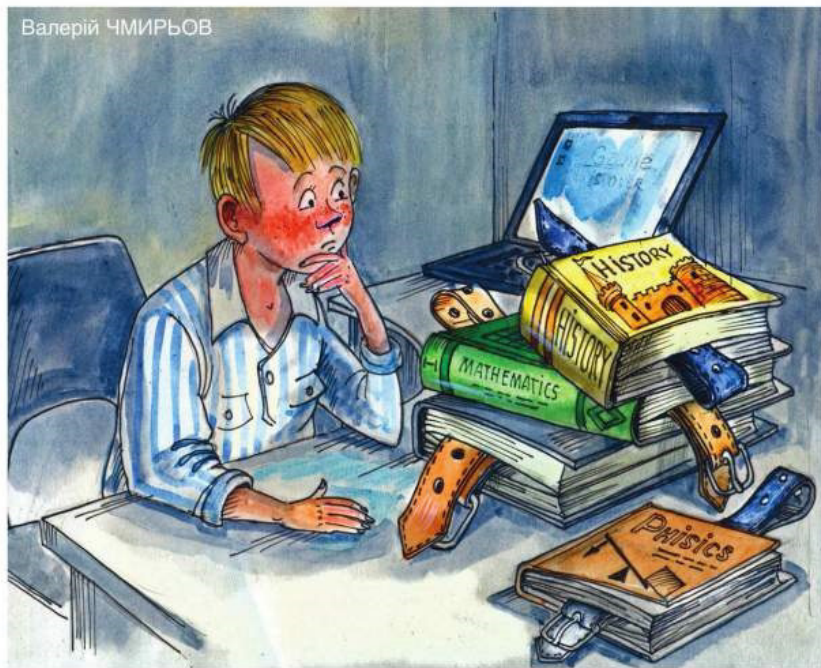
— О, коханий мій! Ти у мене талант. Як смачно приготував каву, відварив макарони! — щасливо всміхаючись, захоплено щебетала дружина, наминаючи вечерю.

Вранці, зачувши: «Що тобі хочеться, любий?», я щодуху чкурнув на кухню готувати сніданок. Досить з мене і вечері...

Володимир **ТКАЧЕНКО**.
м. Первомайськ.

Валерій ЧМИРЬОВ

Привіз дід бабі ліки. З райцентру. – Тримай. Найсучасніший закордонний «Енап-«ни». Як і пропи-сала лікарка. Останню пачку в аптеці застав.

– Не «ни», а «аш», – поправив діда онучок Андрійко, відірвавшись від своїх уроків. – Так вимовляється «Н» латиною.

– «Ни» чи «аш» – байдуже, – підвела-ся з постелі баба. – Аби допомагало...

А скільки воно ото стоїть?

Дід показав чек:

– Сто п'ятдесят гривень.

– Так дорого?!

– А як ти думала? Зате, кажуть, тиск після першої таблетки.

Баба розкрила продовгасту пачку:

– Та тут більше паперу, ніж таблеток.

Ану розгорни цей сувій! Що там на ньому поналечувано?

Дід розгорнув папір, закривши ним пів-стола:

– Багато дечого. Але дуже дрібно! Я його не вчитаю. Ось хіба Андрійко...

Хлопець поводить пальцем по інструкції: – Та-а-ак. «Спосіб застосування та дози...»

Баба його перебила:

– Знаю! Лікарка ж написала – одну-дві таблетки на добу. Дивися далі!

Онучок продовжив:

– Далі йдуть «Побічні реакції...»

– Які, які? – втрутився дід. – Від ліків щось робиться на боках?

– Та ні! – пояснив онук. – У всьому організмі!

– Отакої! – наділа баба капці і ступила кілька кроків у напрямку онука. – Сто п'ятдесят гривень... Та ще й щось не-сусвітнє всередині робиться! Читай-но уважно, Андрійку, далі.

– Тут, бабо, багато і дрібно! Як ото в газеті про виклики до суду відповіда-чів. Зовсім маленькими літерами... Ну, ось, наприклад, у частих реакціях «з боку органа зору» – нечіткість сприй-мання предметів...

– Господи праведний! – сплеснула ру-ками баба. – Я й так плутаю ложку з виделкою. А після цього «ашу» і той лад погасне?... Читай далі.

Онучок ще нижче схилився над ме-дичною інструкцією.

– «З боку серцево-судинної системи»... Порушення серцевого ритму, запаморо-чення або падіння, інсульт, інфаркт міокарда... «З боку дихальної системи»

– задишка, кашель... «З боку шкіри» – висип, свербіж, набряк... «З боку», гм, шлунково-кишкового тракту – періо-дичний біль у животі, діарея...

Баба не зрозуміла:

– А що воно таке – ді-а-рея?

Дід уже досі наслухався багатьох ліка-рів, тож значно краще дружини був по-інформований у медичній термінології.

Тому з усмішкою пояснив:

– Що, що... По-нашому – швидка На-стя...

– Ой лишенько! – скрикнула баба. – Цього мені ще бракувало! Викинь-но геть цей енап у помийницю. Чорти б їх забрали разом із найновішими заві-зними ліками. Де там мій вайдол з кор-валолом?

Володимир ІВЧЕНКО.
м. Київ.

НАПЕРЕДОДНІ СРІБНОГО ВЕСІЛЛЯ

Дружина, котра вважає, що щасливо прожила в шлюбі кілька десятиліть, звертається до свого благовірного:

– Коханий, наступного року виповнюється двадцятип'ятиріччя нашого сімейного союзу. Може, відсвяткуємо, як належить, наше срібне весілля?

– У мене, люба моя, більш конструк-тивна пропозиція. Давай зачекаємо ще п'ять років і тоді бучно відзначимо річ-ницю тридцятилітньої війни, – відповів чоловік.

НЕДОРЕЧНА ДОПИТЛИВІСТЬ

Лев розгулював джунглями і як самовпевнений хвалько кожного стрічно-го розпитував:

– Ти часом не знаєш, хто в нашому лісі цар звірів?

І всі відповідали так, як йому й хоті-лося:

– Певна річ, що тільки ти!

Але якось Лев набрів на слона і за усталеною звичкою поставив і цьо-му велетню те саме запитання. Слон спершу замислився, потім оглянув з усіх боків недоростка і, охопивши його хоботом, посадив задньою частиною на великий кактус. Лев зарепетував від болю і поскаржився на всю горлянку невідомо кому:

– І що за невиховані зайди посели-лися в нашому лісі?! Вже й запитати не можна!

СЕКРЕТ УСПІШНОЇ ФІРМИ

Два підприємці діляться досвідом ведення малого бізнесу в умовах еко-номічної кризи і панування в країні олі-гархічного капіталу.

– І як оце тобі вдалося в такі складні часи заснувати фірму і не прогоріти? Я от тричі розпочинав власний бізнес і все одно довелося складати ласті...

– Нічого таємного в моєму успіху немає. І скажу без секрету, що гроші тут не найголовіше. Навіть природна підприємливість не завжди поставить тебе на ноги. Тут треба мати лише со-лідний страхувальний фонд, а саме: власного адвоката, власних тітушок, власного прокурора і власного суддю.

Повідомив Назар НЕТУДИВІЗ.
м. Збараж Тернопільської області.

Мартті ЛАРНІ

РЕАЛІСТИЧНИЙ ТЕАТР

Якось я повертався літаком із Стокгольма. І коли вже пасажери застібали пояси, поруч зі мною впав у крісло захеканий чоловік, що в останню мить вскопчив у літак. Середніх років, респектабельно одягнений, з чорним напوماдженим волоссям, він мало чим відрізнявся від інших пасажирів. У відповідь на повторне прохання стюардеси застебнути пояси він лише знизав худими плечима і, не загасивши цигарки, сказав:

– Ніколи не застібався і зараз не буду. Хочу відчувати себе вільною людиною. А якщо я курю цигарку, то свою.

Потім обернувся до мене й лагідно запитав:

- Я вам не заважаю?
- Анітрохи.

Мені не слід було так відповідати йому, бо після цього він поцікавився, як моє прізвище, хто я за фахом, скільки мені років, який мій сімейний стан, домашня адреса, розмір взуття, стан здоров'я, скільки я заробляю. Я сказав йому ім'я, фах, розмір взуття, та й усе. Він скривився незадоволено й зауважив, ніби ті, що приховують відомості про себе, не заслуговують на повагу. Сам він, наприклад, ніяких секретів ні від кого не має.

- Ви з Гельсінкі? – допитувався він.

- Так, я живу там ще змалку, – відповів я.

Він перестав розглядати мої ноги і випростався.

– Чудово! Отже, ви можете мені розказати про столицю вашої країни, де я ніколи не бував. У Гельсінкі є театри?

- Авжеж. Більше десяти.

- А опера?

- Є й опера.

– Чудово. Гадаю, що в Гельсінкі є й в'язниці?

– Як дві. В'язниця попереднього ув'язнення і та, де відбувають покарання. На жаль, у них ще є потреба.

– Чого ж тут жаль? Я, навпаки, дуже радий, що в Гельсінкі є і театри, і в'язниці. Це означає, що Фінляндія не слабо розвинена країна. У вас у Суомі є ще й інші міста?

- Є. Більш ніж півсотні.

– Хоча ви й не дуже балакучий, та все ж я дуже просив би вас хоч коротко відповісти мені на деякі запитання.

– Гадаю, я вже сказав, який розмір моїх черевиків.

– Звичайно, і прізвище, і фах також. Прізвище мені ваше нічого не каже, а з фаху я можу здогадуватися, скільки ви заробляєте. Заробіток ваш мізерний. Чоловік, що існує на такі мізерні кошти, не може мати сім'ї, не кажучи вже про власне житло. Правда ж?

– Судить самі. Ви ж, напевно, ясновидець.

– Більше, набагато більше. Бачу я ясно і далеко. Куди далі, ніж більшість моїх сучасників. Я й вас бачу наскрізь. Ви втомилися, але ви не мізантроп. Ви готові подати допомогу своєму ближньому. Тому я й звертаюся до вас по допомогу.

– Якщо ви сподіваєтесь позичити грошей, то нічого не вийде, – різко відказав я. – Коли вам потрібен парашут, зверніться до командира екіпажу чи до стюардеси. А туалет у кінці літака.

Сусіда по-панібратськи ляснув мене по плечах і вигукнув:

– Та ви ж чудовий співрозмовник. Скажіть тільки – ви романтик чи реаліст?

- Уві сні романтик, наяву – реаліст.

– Точнісінько, як і я. Але вам не слід багато спати. Ось чому я й прошу вас мені допомогти.

- Я вже сказав, що не дам нічогосінько.

– Говоріть про що завгодно, тільки не про гроші. Я маю на увазі зовсім інше. Ось вам блокнот і олівець. Запишіть сюди адреси всіх гельсінських театрів і в'язниць. Тим самим ви збережете мені дорогоцінний час. Зважте, може трапитись, що я прибуду в Гельсінкі всього на кілька днів. І після того поїду в Рим чи Париж. Все одно куди, звідси це недалеко.

Аби відчепитись, я на прохання попутника записав у його блокноті адреси одинадцяти театрів, двох в'язниць і на всяк випадок двох психіатричних лікарень. Потім поцікавився, яка його професія. І він розповів мені таке:

– Я поборник нового реалістичного театру. Мандрую по світу, виступаю з доповідями, навчаю. Наша держава хоче допомогти країнам, що розвиваються. Вона фінансує ці заходи в подяку за честь і шану, яку їй виявляють завдяки мені протягом багатьох років. Моя думка про театр така, що реалістична п'єса повинна бути справді реалістичною. Якщо драматург у своєму творі змальовує повію, то жінка, яка грає цю роль, повинна бути справжньою повією. Я проблему вирішив би дуже просто: при публічних будинках треба створити театральні школи. Охочих навчатись буде чимало. Тисячі жінок закінчать ці новостворені заклади, а потім зможуть одружитися з якимсь багатим промисловцем. У моїй країні при в'язницях уже створені театральні школи. Адже вам відомо, що, наприклад, у шекспірівських драмах і лиходії, і герої часто вмирають від кинджала чи меча. Дивно, коли актори, що загинули під час дії драми, в кінці вистави повертаються на сцену, щоб прийняти квіти і вітання публіки. Таке блюзнірство не має нічого спільного з реалістичним театром, бо позбавляє глядача його ілюзій. Глядач має право вимагати, щоб вистава повністю відшкодовувала йому вартість квитка. Тому трупи вбитих у спектаклі повинні наприкінці вистави складатись на авансцені. Хоча трагедії в наш час і дуже популярні, але акторів цілком вистачить. У камерах смертників наших в'язниць досить людей, які бояться електричного стільця, газової камери чи шибениці. Та якщо дати їм роль у п'єсі,

вони з честю накладуть голову на сцені, вірячи в те, що зробили воїстину корисну справу. Коли саме так виконувати смертні вироки, то вони будуть оточені ореолом слави, а глядач переконаний, що бачить справжній реалізм. Театральні школи при в'язницях будуть найвищим досягненням акторської майстерності нашої доби. При тих школах будуть також і класи кіномистецтва, які готуватимуть смертників для фільмів. Їм досить буде зіграти лише одну роль, бо в реалістичних фільмах будуть стріляти не дерев'яними кулями, а чистим свинцем. Та й грати вбитого в таких фільмах не треба, бо вбиватимуть по-справжньому: якщо впав, то вже навіки.

Реалістичний театр має також великий моральний вплив, і на цьому нам треба завжди наголошувати, переконувати глядача, що померти від шаблі чи кулі – велика честь. Тим самим реалістичний театр виховає в громадянах здорову волю до оборони країни і зневагу до смерті. Груди театрального героя, що помирає від кинджальної рани, вже не треба буде мазюкати червоним вином або малиновим варенням, це буде його власна кров. Навіщо витрачатись, виконуючи вироки смертникам, коли вони конче необхідні нам для театральних драм? Отже, по всіх в'язницях світу слід негайно відкрити для засуджених до смерті театральні школи. Коли акторських кадрів буде занадто багато, то проблему можна легко розв'язати, організувавши десь далеченько війну; відправити їх туди, і вони накладуть там головами не як злочинці, а як великі герої своєї вітчизни...

– Загасить цигарки і застебнуть запобіжні пояси! – залунав голос стюардеси. – Незабаром ми прибуваємо в Гельсінкі.

Мій співбесідник знову не погодився застебнути пояс, кажучи, що він вільна людина. Літак приземлився, і він перший вибрався з нього, палаючи бажанням ознайомитись з театрами та в'язницями, дарма що я кілька разів нагадував, що у Фінляндії до смерті не засуджують. І хоч ця людина наголошувала на тому, що не має чого приховувати, проте приховала і своє прізвище, і громадянство, і адресу.

Від часу нашої зустрічі минуло вже не один тиждень, але я нічого не бачив і не чув про перебування у Фінляндії мого супутника. Не згадували про нього ні в газетах, ні в передачах радіо. І я вже побоююсь, чи не пішов він насамперед за адресою, яку я дав йому додатково, – психіатричної лікарні. Бо я, розумієте, також реаліст.

Переклад з фінської Емми ЛИСЕЦЬКОЇ.

Хрестослів «ФІРМОВИЙ»

Впишіть горизонтально слова-відповіді.

- Городня рослина, як приправа до їжі. І, звісно, наш улюблений журнал.
- «Колія» планети.
- Озеро у Швеції, найбільше на Скандинавському півострові.
- Французький народний і придворний танець (XVII – XVIII ст.).
- Козацький діяч, один із керівників козацького визвольного руху проти Речі Посполитої на Правобережжі (1684–1704 рр.).
- Орган захоплювання і часто подрібнення їжі (у комах).
- Рослинний барвник, що його використовують як індикатор.
- Великий птах ряду лелекоподібних.
- Венеціанський мавр, якого прославив Шекспір.
- Прихована насмішка.
- «Серце» Мексики.
- Фрукт-«шишка».

Склав Богдан **ЛАДАНАЙ**.

Від автора. Передплачуймо, друзі, відновлений і улюблений наш журнал «Перець». Весела республіка». Ознайомте з цим виданням своїх товаришів по роботі і навчанню, сусідів, знайомих і запропонуйте стати передплатниками. Нехай за нашої активної участі постійно зростає читацька аудиторія журналу.

На «Перець...» передплата не завершується ніколи.

Відповідь на хрестослів «ПРИПЕРЧЕНИЙ», уміщений у «Перці» №8.

Ліва сторона: 1. Гопак. 2. Арена. 3. Ігрек. 4. Опера. 5. Пацюк. 6. Альфа. 7. Баран. 8. Котик. 9. Нитка. 10. Ступа.

Права сторона: 11. Верба. 12. Берег. 13. Сусло. 14. Нерпа. 15. Лаура. 16. Гарба. 17. Нільс. 18. Фініш. 19. Закон. 20. Пегас.

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі.

При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА

№ 9 • Вересень 2017

**КРИСЛОВЛАДНА ГРОМАДА
ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»**

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах

від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах

після щедрого обіду до півночі)

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради Сміхової безпеки і оборони (РСБО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ГЕНЕРАЛЬНА СМІХОВА АДМІНІСТРАЦІЯ

Генеральний Сміховий Адміністратор

Юрій ІЩЕНКО

Майстер бюрократичних технологій, улюбленець

чиновницьких кабінетів

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводій Верховної Баяндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Баяндрасній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНИС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олекса ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України,

Сміховий консул Веселої республіки «Перець»

на Українському радіо

Василь ДОВЖИК

Заслужений діяч мистецтв України

Засновник і видавець журналу:

Спеціалізоване видавництво сатирично-

гумористичної літератури «ТОЛОКА».

01103, Київ, вул. Підвисоцького, 3, пом. 3.

Видається з квітня 1922 року.

Свідоцтво КВ №22246-12146Р від 28.07.2016 р.

Телефони редакції:

(044) 284-77-00; (044) 456-83-27

Адреса для електронного листування:

e-mail: red.perets2017@ukr.net

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Відділ передплати і торгівлі «Книга-поштою»:

тел.: (044) 456-83-27

Головний редактор: Юрій ЦЕКОВ

Головний художник: Олексій КОХАН

Відповідальний секретар: Юрій ІЩЕНКО

Комп'ютерна верстка: Валерій АРСЕНЮК

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна»

(Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський)

01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15.

Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06. 2013 р.

Замовлення № 12227.

Загальний наклад 15 890 прим.

Підписано до друку 25.09.2017 р.

Формат 60х84 /8. Виходить 1 раз на місяць.

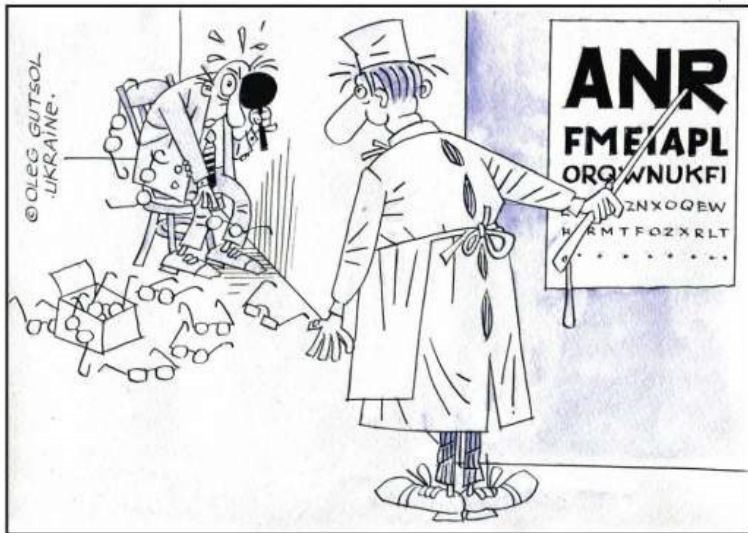
Передплатний індекс 97835. Ціна договірна.

© **Перець. Весела республіка. 2017**

...А У НАС — УСІ ВТОМА!

Олег ГУЦОЛ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

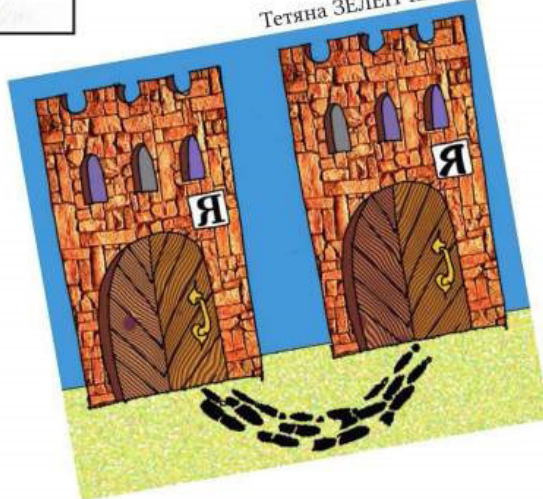

— Психи! Хто з вас хоче стрибнути
у провалля? Ніхто? Тоді ви здорові!

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Тетяна ЗЕЛЕНЧЕНКО

Олег СМАЛЬ

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим — вакансія
Вінницький — Леонід КУЦІЙ
Волинський — Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський — Василь ШАРОЙКО
Донецький — Павло КУЩ
Житомирський — Василь ДАЦЮК
Закарпатський — вакансія
Запорізький — Пилип ЮРИК

Івано-Франківський — Микола САВЧУК
Київський — Аркадій МУЗИЧУК
м. Київ — Тарас КІНЬКО
Кіровоградський — Сергій КОЛЕСНИКОВ
Луганський — Павло КУЩ
Львівський — Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський — Василь ПІДДУБНЯК
Одеський — Дмитро ШУПТА
Полтавський — Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський — Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський — Петро ТОВСТУХА

Тернопільський — Ярослав БОРСУК
Харківський — Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський — Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький — Олексій ТИМОЩУК
Черкаський — Сергій НОСАНЬ
Чернівецький — Флоріан БОДНАР, Олександр СВИНЦІЙСЬКИЙ
Чернігівський — Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса — 01103, м. Київ, а/с 67
Електронна пошта — perets.vlaskor@ukr.net